

посрещнатъ, и сосъ сичкы-те развращенія що струваха, за да ся явять оскорбени, радость, коя-то чувствуваха за скудость-та на сестрацѣ, показувашеся на лице-то имъ. Слѣдъ мало всы-те тѣя станаха неявни, и Добра размысли защо оный звѣрь е много пытомень и кротокъ, и не подобаваше да ся бои совсѣмъ. На обѣдъ найде готова трапеза-та, и когда-то вкушаваше чу едно сладкопѣніе, но никого не видяше. Вечерь-та когда-то сѣдна пакн да яде на трапезата чу шумана звѣря, и ся уплаши. Добро, рече звѣрь, не ся ли сердншь ако бы да тя гледамъ като вечеращъ? Ты си самовластный, отвѣща Добра сосъ трепеть. Не, не, приложи звѣрь тука токмо ты си Царица. Стига да ми повелѣешъ да ся пойда, ако ти досаждавамъ, и ще си отида тосъ т сь. Скажи ми, не е ли истина че ти ся видимъ гроздиѣйшій? Воистина, рече Добра, понеже азъ не знаемъ да лажемъ: обаче мнимъ защо си добрѣйшій. Правда имашъ рече звѣрь, не само грозенъ, но не имамъ ни остроуміе и познавамъ че не самъ друго, освень единъ звѣрь. Не е звѣрь, отвѣща Добра, оный кой познава, и исповѣдува свои-те недостатоци. Яждъ